



ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI

Iași, Str. Elena Doamna, nr. 1A, cod poștal
telefon 0232-235033, 0332-403827, fax 0232-2559
e-mail ca-iasi@just.ro, operator de date cu caracter

Nr. 1259/A/20.04.2022

ROMÂNIA Înalta Curte de Casație și Justiție Secția Unite
Intrare dosare <i>R.L.L.</i> nr. <i>07</i>
Anul <i>2022</i> luna <i>04</i> ziua <i>26</i>

Către,

[Signature] ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În temeiul dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, coroborat cu dispozițiile art. 21 alin. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 1375/17.12.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare, Colegiul de conducere al Curții de Apel Iași formulează prezentul

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

prin care solicită Înaltei Curții de Casație și Justiție să se pronunțe asupra următoarelor probleme de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești:

1. „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 169 alin.1) lit. d), teza finală din Legea nr. 85/2014, privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în cazul în care pârâtul nu predă documentele și actele financiar contabile practicianului în insolvență, prezumția legală se întinde și asupra condițiilor răspunderii delictuale privind existența faptei ilicite și asupra prejudiciului?”;

2. „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 169 alin.1) lit. d) din Legea nr. 85/2014, privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în ipoteza în care pârâtul nu predă documentele și actele financiar contabile practicianului în insolvență, reclamantul are sarcina de a dovedi o legătură de cauzalitate între fapta pârâtului și intrarea debitorului în insolvență?”.

I. Cadrul legal incident:

Art. 169 alin. 1) din Legea nr. 85/2014: „(1) La cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte sau întregul pasiv al debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, fără să depășească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu fapta respectivă, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice alte persoane care au contribuit la starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte: d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea. În cazul

nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă. Presumpția este relativă.”

II. Problemele de drept care au generat practică judiciară neunitară:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 169 alin. 1) lit. d) din Legea nr. 85/2014, privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la **decelarea condițiilor prevăzute de lege pentru atragerea răspunderii pârâților** pentru o parte sau pentru întregul pasiv al debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, **în ipoteza în care pârâtul nu predă documentele și actele financiar contabile practicianului în insolvență, precum și cu privire la întinderea prezumției legale** reglementate de teza finală a acestui articol, dar și cu privire la **sarcina probei**.

III. Soluții diferite în practica judiciară neunitară:

a. *Într-o primă orientare jurisprudențială*, în interpretarea și aplicarea textului articolului 169 alin. 1) lit. d), se apreciază că, în cazul în care pârâtul nu predă documentele și actele financiar contabile practicianului în insolvență, legiuitorul a instituit o prezumție legală relativă cu privire la condițiile răspunderii delictuale, astfel încât acțiunea reclamantului se impune a fi admisă, fără ca reclamantul să aibă sarcina de a proba o legătură de cauzalitate suplimentară, între faptă și starea de insolvență.

În argumentarea acestei opinii, se are în vedere că răspunderea specială delictuală reglementată de art. 169 alin. 1) lit. d) din Legea nr. 85/2014 presupune următoarele condiții: existența unei fapte ilicite, a unui prejudiciu, a legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu și a vinovăției.

După deschiderea procedurii de insolvență, debitorul are obligația de a pune la dispoziția practicianului în insolvență toate documentele contabile ale societății, iar în baza lor și în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 97 alin. 1) din Legea nr. 85/2014, acesta din urmă trebuie să stabilească cauzele stării de insolvență și să analizeze dacă aceasta a fost cauzată de organele de conducere prin săvârșirea faptelor prevăzute de art. 169 din Legea nr. 85/2014.

Potrivit primei teze a articolului 169 alin. 1) lit. d) din Legea nr. 85/2014, persoanei care a contribuit la starea de insolvență a debitorului i se atrage răspunderea dacă a ținut o contabilitate fictivă, a făcut să dispară unele documente contabile sau nu a ținut contabilitatea în conformitate cu legea.

Pentru cazul în care pârâții nu predau documentația financiar contabilă practicianului în insolvență desemnat ca administrator sau lichidator judiciar al debitorului, deși răspund de ținerea acestor evidențe potrivit normelor contabile, este imposibil a se verifica dacă pârâtul a ținut o contabilitate fictivă, a făcut să dispară unele documente contabile sau nu a ținut contabilitatea în conformitate cu legea.

Din acest motiv, legiuitorul a instituit o prezumție legală relativă, în teza finală a art. 169 alin. 1) lit. d) din Legea nr. 85/2014, potrivit cu care, în cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă.

În cadrul acestei prime orientări jurisprudențiale, instanțele consideră că prezumția legală a existenței culpei și a unei legături de cauzalitate între faptă și prejudiciu nu poate fi limitată strict la cele două elemente din cadrul răspunderii civile delictuale, pentru că o astfel de limitare nu are sens.

Așa cum este formulată teza finală a textului art. 169 alin. 1) lit. d) din Legea nr. 85/2014, rezultă că atât culpa, cât și legătura de cauzalitate se prezumă *în cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar*, de unde se concluzionează că legiuitorul a înțeles să instituie prin acest text și prezumția legală a săvârșirii faptei delictuale, dacă pârâtul nu predă actele financiar contabile practicianului în insolvență.

În plus, se consideră că, atunci când se prezumă legătura de cauzalitate, aceasta nu poate exista fără faptă și fără prejudiciu. Atât timp cât legea nu a prevăzut ca ipoteză de aplicare a acestei prezumții stabilirea existenței faptei prevăzute de art. 169 alin. 1) lit. d), prima teză, ci doar nepredarea actelor contabile, rezultă cu claritate că legea a prezumat în același timp cu legătura de cauzalitate și existența faptei de neținere a contabilității, precum și prejudiciul produs prin neținerea contabilității. În ceea ce privește prejudiciul, se consideră că acesta constă în ajungerea debitorului în stare de insolvență și se cuantifică în concret prin contravaloarea pasivului rămas neacoperit.

În concluzie, prezumția legală se referă atât la culpă, legătură de cauzalitate, cât și la săvârșirea faptei și la prejudiciu (intrarea debitorului în insolvență).

Pentru a pronunța o soluție identică, alte instanțe mai argumentează că neținerea contabilității este o faptă negativă, ce nu poate fi probată decât prin faptul pozitiv contrar. În condițiile în care fostul administrator social nu a predat documentele financiar-contabile ale debitorului falit, în termenul fixat de legiuitor, se naște prezumția că *nu s-a ținut contabilitatea respectivei societăți comerciale*. Această prezumție poate fi răsturnată de partea pârâtă prin predarea documentelor către practicianul în insolvență. Nepredând actele financiar-contabile, nu se poate stabili dacă a fost ținută contabilitatea în conformitate cu legea sau s-a făcut să dispară anumite documente contabile, iar sarcina probei faptului pozitiv cu privire și la acest aspect, revine tot pârâtului și nu reclamantului, pentru care împrejurarea respectivă constituie un fapt negativ, imposibil de dovedit. Nepredarea actelor contabile prezumă relativ *neținerea contabilității în conformitate cu legea*, ceea ce dă dreptul judecătorului să prezume și că fapta a cauzat intrarea debitorului în insolvență.

În concluzie, simpla nepredare a documentelor contabile de către fostul administrator social poate conduce la antrenarea răspunderii patrimoniale a acestuia pentru pasivul societății, fără a fi necesară administrarea de dovezi suplimentare privind existența faptei delictuale, prejudiciul și legătura de cauzalitate între faptă și starea de insolvență. În lipsa prezentării de către pârât a documentelor contabile, este imposibilă o analiză a modului în care a fost ținută contabilitatea și a cauzelor concrete care au determinat insolvența, iar această situație este chiar rezultatul conduitei culpabile a pârâtului, care, în calitate de administrator statutar, are obligația de a evidenția în contabilitate toate operațiunile efectuate. Or, neîndeplinirea acestei obligații transferă în sarcina pârâtului obligația de a dovedi că a respectat normele care reglementează modul de ținere a contabilității și că faptele sale nu au cauzat insolvența.

Potrivit acestei orientări jurisprudențiale, a se solicita reclamantului (administrator sau lichidator judiciar sau creditor) să probeze, pe de o parte, că pârâtul a ținut o contabilitate fictivă, a făcut să dispară unele documente contabile sau nu a ținut contabilitatea în conformitate cu legea, iar pe de altă parte că aceste fapte ar fi determinat intrarea debitorului în insolvență, *în condițiile în care se refuză predarea documentelor financiar contabile ale societății chiar de către pârât*, este o sarcină imposibilă, care face din acțiunea întemeiată pe prevederile art. 169 alin. 1) lit. d) o procedură

iluzorie, iar, în final, conduce la o încurajare a persoanelor responsabile cu ținerea evidențelor contabile să nu prezinte aceste documente.

Această opinie este redată în următoarele hotărâri judecătorești definitive: decizia civilă 120/17.03.2021 a Curții de Apel Alba Iulia; decizia nr. 474/15.12.2021 a Curții de Apel Alba Iulia; sentința nr. 350/1.10.2021 a Tribunalului Sibiu, neapelată; sentința 323/5.07.2021 a Tribunalului Bacău, Secția a II-a Civilă și de Contencios Administrativ; decizia civilă nr. 1199/12.10.2021 a Curții de Apel Brașov; decizia nr. 270/9.03.2021 a Curții de Apel Brașov; decizia civilă nr. 19/Ap/19.01.2022 a Curții de Apel Brașov; decizia nr. 55/14.01.2022 a Curții de Apel București - Secția a V-a Civilă; decizia nr. 138/29.01.2021 a Curții de Apel București - Secția a V-a Civilă; decizia nr. 1102/11.06.2021 a Curții de Apel București - Secția a V-a Civilă; sentința civilă nr. 1196/10.06.2020 a Tribunalului București, Secția a VII-a Civilă, neapelată; sentința civilă nr. 362/2.02.2022 a Tribunalului București, Secția a VII-a Civilă, neapelată; sentința civilă nr. 690/17.02.2022 a Tribunalului București, Secția a VII-a Civilă, neapelată; sentința civilă nr. 64/22.03.2017 a Tribunalului Călărași, Secția civilă, neapelată; sentința nr. 114/6.10.2020, a Tribunalului Călărași, Secția civilă, neapelată; sentința nr. 108/28.05.2019, a Tribunalului Călărași, Secția civilă, neapelată; sentința nr. 235/25.05.2021, a Tribunalului Giurgiu, neapelată; sentința nr. 247/8.06.2021, a Tribunalului Giurgiu, neapelată; sentința civilă nr. 1093/F/8.10.2021 a Tribunalului Ialomița, Secția civilă, neapelată; sentința civilă nr. 1026/F/24.09.2021 a Tribunalului Ialomița, Secția civilă, neapelată; decizia nr. 433/5.09.2017 a Curții de Apel Cluj, Secția a II-a Civilă; decizia nr. 272/18.05.2021 a Curții de Apel Cluj, Secția a II-a Civilă; sentința civilă nr. 1080/9.09.2020 a Tribunalului specializat Cluj, neapelată; sentința civilă nr. 1060/25.05.2021 a Tribunalului specializat Cluj, neapelată; sentința civilă nr. 418/23.07.2019 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ, neapelată; sentința civilă nr. 21/28.01.2021 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ, neapelată; sentința civilă nr. 1008/14.12.2020 a Tribunalului Sălaj, Secția civilă, neapelată; sentința civilă nr. 510/6.07.2020 a Tribunalului Sălaj, Secția civilă, neapelată; sentința nr. 1135/28.10.2021 a Tribunalului Constanța - Secția a II-a civilă, neapelată; decizia nr. 371/22.09.2021 a Curții de Apel Constanța; sentința nr. 1025/28.10.2021 a Tribunalului Constanța - Secția a II-a civilă, neapelată; decizia nr. 1152/14.11.2018 a Curții de Apel Craiova; decizia nr. 211/A/8.09.2021 a Curții de Apel Galați, Secția a II-a Civilă; sentința nr. 97/26.06.2020 a Tribunalului Vrancea, schimbată în parte prin decizia civilă nr. 292/18.11.2020 a Curții de Apel Galați, Secția a II-a Civilă; sentința civilă nr. 341/1.10.2021 a Tribunalului Galați, Secția a II-a civilă, neapelată; sentința nr. 27/29.01.2020 a Tribunalului Galați, Secția a II-a civilă, neapelată; sentința nr. 119/28.04.2021 a Tribunalului Vrancea, neapelată; sentința nr. 213/7.09.2021 a Tribunalului Brăila, Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, definitive prin respingerea apelului ca tardiv declarat prin decizia nr. 47/A/ Februarie 2022 pronunțată de Curtea de Apel Galați, Secția a II-a Civilă; sentința nr. 35/8.02.2021 a Tribunalului Brăila, Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, neapelată; sentința nr. 146/18.06.2020 a Tribunalului Brăila, Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, neapelată; decizia nr. 181/C/2021 din 8.06.2021 a Curții de apel Oradea; decizia nr. 142/6.05.2021 a Curții de Apel Oradea; sentința nr. 1148/25.11.2021 a Tribunalului Bihor, neapelată; sentința nr. 1147/F/25.11.2021 a Tribunalului Bihor, neapelată; sentința nr. 1031/F/2021 din 28.10.2021 a Tribunalului Bihor, neapelată; Sentința nr. 280/F/25.08.2021 a Tribunalului Satu Mare, neapelată; sentința nr. 267/F/12.08.2020 a Tribunalului Satu Mare, neapelată; sentința nr. 337/F/11.10.2021 a Tribunalului Satu Mare, neapelată; sentința nr. 1445/20.10.2021 a Tribunalului

Vâlcea, Secția a II-a civilă, neapelată; sentința nr. 1693/8.12.2021 a Tribunalului Vâlcea, Secția a II-a civilă, neapelată; sentința nr. 1445/20.10.2021 a Tribunalului Vâlcea, Secția a II-a civilă, neapelată; decizia nr. 200/11.06.2021 a Curții de Apel Suceava - Secția a II-a Civilă, sentința neapelată pronunțată în cauza nr. 488/1371/2019/a1 a Tribunalului specializat Mureș; sentința din cauza nr. 202/1371/2017/a1 a Tribunalului specializat Mureș, definitivă prin respingerea apelului de către Curtea de Apel Târgu Mureș; sentința nr. 134/11.02.2021 a Tribunalului Timiș, definitivă prin respingerea apelului prin decizia nr. 575/25.10.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă; decizia nr. 363/A/16.06.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă; decizia nr. 787/23.12.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă; decizia civilă nr. 656/A/9.11.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă; decizia civilă nr. 730/25.11.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă; decizia nr. 572/24.11.2021 a Curții de Apel Iași, Secția civilă; decizia civilă nr. 375/15.09.2021 a Curții de Apel Iași, Secția civilă; decizia civilă nr. 24/19.01.2022 a Curții de Apel Iași, Secția civilă.

S-a exprimat și opinia nuanțată că reclamantul trebuie să probeze totuși refuzul nejustificat de predare a acestor acte de către pârât, *aspect ce se impune a fi verificat din oficiu*, mai precis că: practicianul în insolvență a solicitat expres documentele contabile, printr-o notificare (sau scrisoare recomandată, email, etc.), notificarea a ajuns la destinatar, acesta din urmă a refuzat nejustificat predarea documentelor (refuzul rezultând explicit din poziția procesuală a pârâtului sau implicit din pasivitatea procesuală a acestuia): decizia nr. 517/A/5.10.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă; decizia nr. 746/A/7.12.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă; decizia nr. 748/7.12.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă; decizia nr. 1993/A/2017 din 9.11.2017 a Curții de Apel București - Secția a VI-a civilă; decizia nr. 1482/4.09.2018 a Curții de Apel București - Secția a VI-a civilă, sentința nr. 624/2021 a Tribunalului Iași, decizia nr. 1618/17.09.2018 a Curții de Apel București, decizia nr. 372/13.10.2021 a Curții de Apel Alba Iulia.

Contrar acestei opinii, în sensul că prezumția legală nu este legată de preexistența unor notificări adresate pârâtului: decizia civilă nr. 55/14.01.2022 a Curții de Apel București, decizia nr. 138/29.01.2021 a Curții de Apel București, decizia nr. 272/18.05.2021 a Curții de Apel Cluj, Secția a II-a Civilă, decizia nr. 211/A/8.09.2021 a Curții de Apel Galați, Secția a II-a Civilă.

b. Într-o a doua orientare jurisprudențială, în interpretarea și aplicarea art. 169 alin. 1) lit. d) din Legea nr. 85/2014, se consideră că, în cazul în care pârâtul nu predă documentele și actele financiar contabile practicianului în insolvență, acest fapt singur nu poate conduce la angajarea răspunderii personale, fiind necesară administrarea de către reclamant de dovezi privind existența faptei, a prejudiciului și a unei *o a doua legături de cauzalitate*, cea dintre faptă și starea de insolvență, legătură de cauzalitate care nu beneficiază de prezumția legală din teza finală a art. 169 alin.1) lit. d) din Legea nr. 85/2014.

În argumentarea acestei opinii, se arată că textul articolului 169 alin.1) lit. d), teza finală din Legea nr. 85/2014 instituie o prezumție legală doar cu privire la culpă și la legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu, astfel încât reclamantul nu este dispensat de a proba existența faptei, a prejudiciului și a împrejurării că fapta a determinat intrarea debitorului în insolvență. Prezumția legală nu se poate întinde și asupra celorlalte condiții ale răspunderii delictuale.

Invocarea prezumției instituite de art. 169 alin.1 lit. d) teza finală din Legea nr. 85/2014 va fi lipsită de relevanță, dacă, prioritar, reclamantul nu-și respectă obligația de a face dovada săvârșirii unei fapte și a legăturii de cauzalitate între faptă și starea de insolvență, **intervenită anterior nașterii obligației de predare a documentelor contabile în cadrul procedurii insolvenței.**

Astfel, pentru antrenarea răspunderii speciale, trebuie îndeplinite, pe lângă condițiile răspunderii civile delictuale prevăzute de art. 1349 și următoarele din Codul civil (existența unei fapte ilicite, existența unui prejudiciu, legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul) și condiția specială ca fapta să fi produs intrarea debitorului în insolvență. Potrivit acestei orientări jurisprudențiale, intrarea debitorului în insolvență nu face parte din condiția prejudiciului, ci este o condiție distinctă, rezultată din exprimarea textului: „persoane care au contribuit la starea de insolvență a debitorului”.

În argumentarea acestui punct de vedere, s-au reținut și considerentele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 370/2021 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 169 alin. 1) lit. d) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, potrivit cu care:

„24. Cu privire la fapta prevăzută de art. 169 alin. 1) lit. d) din Legea nr. 85/2014, Curtea reține că aceasta se referă la trei ipoteze, și anume s-a ținut o contabilitate fictivă, s-a făcut să dispară unele documente contabile sau nu s-a ținut contabilitatea în conformitate cu legea. În ceea ce privește obligația de a ține registrele cerute de lege, condiția impusă de legiuitor este că neîndeplinirea acesteia, adică faptul că nu s-a ținut contabilitatea în conformitate cu legea, să fi contribuit la ajungerea societății în stare de insolvență. Așadar, simplul fapt că nu s-ar fi ținut contabilitatea potrivit legii nu este de natură să ducă la angajarea răspunderii în lipsa dovedirii raportului de cauzalitate între această faptă și ajungerea societății în stare de insolvență.

28. Pentru ca nerespectarea prevederilor referitoare la evidența contabilității să atragă răspunderea pentru intrarea în insolvență, Curtea reține ca fiind necesară dovedirea existenței prejudiciului, a culpei și a legăturii de cauzalitate între faptă și intrarea în insolvență a debitoarei. Întrucât acțiunea necesită stabilirea unei legături de cauzalitate între fapta administratorului și insuficiența activului, nu este suficientă existența faptei de a nu ține o contabilitate periodică și nerespectarea dispozițiilor legale, fără a se concretiza modul în care această faptă a dus la insuficiența activelor. *Indiferent dacă este instituită prezumția că nu a fost ținută contabilitatea în conformitate cu legea, pentru atragerea răspunderii este necesară probarea faptului că neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de legea contabilității a contribuit la starea de insolvență.* Nedepunerea documentelor cerute de lege nu este echivalentă cu neîntocmirea contabilității sau cu întocmirea acesteia cu nerespectarea legii. În orice caz, este necesară mai întâi dovada certă a săvârșirii faptelor referitoare la ținerea contabilității și apoi caracterul lor ilicit, aplicarea prezumției relative referitoare la culpă și legătura de cauzalitate fiind ulterioară. Curtea subliniază însă că aceste aspecte nu intră în sfera atribuțiilor instanței de contencios constituțional, ci rămân la latitudinea instanței competente, întrucât administratorul judiciar ori, după caz, lichidatorul judiciar, ori de câte ori identifică persoanele culpabile de starea de insolvență a debitorului, va promova acțiunea în antrenarea răspunderii patrimoniale.”

În acest sens, au fost pronunțate următoarele soluții: decizia nr. 181/20.04.2021 a Curții de Apel Alba Iulia, Secția a II-a Civilă, sentința nr. 478/9.11.2018 a Tribunalului Hunedoara, decizia

civilă nr. 2121/29.11.2021 a Curții de Apel București - Secția a V-a Civilă, decizia civilă nr. 2201/A/13.12.2021 a Curții de Apel București - Secția a V-a Civilă, decizia civilă nr. 1408/15.09.2021 a Curții de Apel București - Secția a V-a Civilă, decizia civilă nr. 878/21.07.2020 a Curții de Apel București - Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 1849/A/26.10.2017 a Curții de Apel București - Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 49/A/17.01.2022 a Curții de Apel București - Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 1648/A/25.10.2021 a Curții de Apel București - Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 159/A/2021 din 28.01.2021 a Curții de Apel București - Secția a VI-a Civilă, sentința nr. 5941/23.11.2021 a Tribunalului București, Secția a VII-a civilă, definitivă prin neapelare, sentința nr. 40/11.01.2022 a Tribunalului București, Secția a VII-a civilă, neapelată, sentința nr. 2691/17.05.2021 a Tribunalului București, Secția a VII-a civilă, definitivă prin respingerea apelului prin decizia din 6.10.2021 a Curții de Apel București, Secția a V-a Civilă Decizia nr. 333/11.11.2021 a Curții de Apel Suceava - Secția a II-a Civilă, decizia nr.171/13.05.2021 a Curții de Apel Suceava - Secția a II-a Civilă, sentința nr. 386/22.10.2021 a Tribunalului Suceava - Secția a II-a Civilă, neapelată, decizia civilă nr. 620/A/27.10.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă, decizia nr. 458/A/15.09.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția a II-a Civilă, decizia nr. 1052/13.06.2019 a Curții de Apel București, decizia nr. 403/12.12.2018 a Curții de Apel Galați, decizia nr. 360/29.02.2016 a Curții de Apel București, decizia nr. 183/11.03.2021 a Curții de Apel Craiova, decizia nr. 1467/3.10.2016 a Curții de Apel București, sentința nr. 745/30.09.2015 a Tribunalului Hunedoara.

c. Punctele de vedere teoretice exprimate de curțile de apel din țară exprimă ambele orientări jurisprudențiale.

IV. Admisibilitatea recursului în interesul legii

Întrucât, în conformitate cu prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, recursul în interesul legii este admisibil doar dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, apreciem că, în raport de hotărârile judecătorești definitive evocate, există practică judiciară neunitară, astfel că recursul este admisibil.

Această concluzie rezultă și din punctele de vedere exprimate de celelalte curți de apel din țară.

Având în vedere că deja există soluții definitive diferite, cu privire la aceste probleme de drept, considerăm că nu se mai poate utiliza mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă.

În concluzie, opinăm că sunt îndeplinite condițiile art. 514 și urm Cod procedură civilă.

Atașăm hotărârile judecătorești indicate în referat, răspunsurile primite de la celelalte instanțe din țară, sesizarea petentului care a inițiat acest demers, la care sunt atașate hotărârile judecătorești indicate de către acesta.

Având în vedere aspectele sus-arătate, vă solicităm să constatați că problema de drept ce formează obiectul sesizării a fost soluționată diferit în practica instanțelor judecătorești și să pronunțați o decizie obligatorie prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 169 alin. 1) lit. d), teza finală, astfel cum au fost formulate în debutul acestei sesizări.

PREȘEDINTELE COLEGIULUI DE CONDUCERE

